

Lieve mensen,

Een aantal jaren geleden werkte ik als geestelijk verzorger in een ziekenhuis.
Op een dag maakte ik daar iets mee dat ik zo bijzonder vond,
dat ik het opgeschreven heb en nu graag wil voorlezen.

Verhaal: *Kamperfoelie*

Nog altijd denk ik: Al zou het alleen maar zijn om deze ene gebeurtenis:
wat goed dat Marcus zijn verhaal heeft opgeschreven
en dat iemand het las en erdoor geraakt werd
en daardoor een zó troostend gebaar kon maken.
Niet alleen voor zijn vrouw en zichzelf.
Maar voor iedereen die er getuige van mocht zijn.

We lezen vandaag dat verhaal van de zalving in Betanië.
In het donker en de dreiging van die dagen,
een verhaal van troost, en van tederheid.
En Marcus schreef het op.

We hebben het vast al eerder gehoord dit seizoen
in de diensten over het evangelie van Marcus.
Hoe hij schreef, rond het jaar '70,
als alles verloren lijkt voor de mensen van Galilea en Judea.
De oorlog, de verwoesting, de vele, vele doden.
En de teleurstelling:
De Messias die redding zou brengen? Die Messias is niet gekomen...
Of misschien... is de Messias wél gekomen maar hij heeft het niet gered.
Hij is vermoord.
Hoe moeten de mensen die hoopten, die op hem vertrouwden, nu verder?
Marcus weet het denk ik ook niet, maar hij schrijft.
Hij probeert het verhaal van Jezus opnieuw te vertellen.
Hoe hij van Galilea naar Jeruzalem trok.
Een verhaal vanuit de diepte, vanuit de vertwijfeling,
dat ánders afloopt dan het einde dat de mensen in die tijd om zich heen zien.

Het jaarthema dat hier vandaag afgesloten wordt is
"Het grote verhaal van de bevrijding".
Dat grote verhaal..., hoe plaatsen we dat in de context van de Marcusverhalen?
Hoe plaatsen we dat in de context van wat wij hier in déze tijd
om ons heen zien en meemaken?

We zien de eindeloze stoet vluchtelingen.
Aanslagen, radicalisering, en angst voor wat, voor wie anders is.
We zien het politieke klimaat wereldwijd en ook in ons land,
verschuiven van solidair naar solitair.
En soms heb ik heimwee naar een tijd waarin het Museumplein in Amsterdam
vol stond met mensen die het tij wilden keren.
En die daar op een bepaalde manier ook in slaagden.
Al was het soms alleen maar doordat de moed en het vertrouwen van de een,
bij de ander weer nieuw enthousiasme en nieuwe daadkracht opriep.
Als je met zovelen samen iets wilt..., dan moet het toch lukken?

Het grote verhaal van de bevrijding... is dat er nog?
Hebben wij onze dromen en ons idealisme nog bij ons?
Of zijn we zo teleurgesteld dat we een harnas hebben aangetrokken?
Maken de vragen die ons in deze tijd gesteld worden ons moe en moedeloos? Soms zelfs cynisch misschien?

Wat hebben we nodig om weer moed en vertrouwen te krijgen?
Zouden we nog zó geraakt kunnen worden dat we, zoals toen,
weer willen opstaan en gaan?
Kom in mij, win, ontwapen mij.... zingen we straks.

Het grote verhaal van de bevrijding...
Of zouden we ons misschien meer moeten richten
op de kleine verhalen van bevrijding?
Marcus doet dat....
Hij wil de weg van Galilea naar Jeruzalem anders tonen,
in licht laten eindigen....
En hij laat in zijn verhalen over Jezus een helper zien.
Iemand die zorgzaam rondgaat, die geneest, die optilt, troost.
Daarvan getuigt ook het verhaal van vanavond.
En wat mij vooral treft in dit verhaal over de vrouw die Jezus zalft,
is de reactie van Jezus.
Hij, de trooster bij uitstek, laat zich raken en troosten door haar....
We weten niet wie de vrouw is, die zomaar het huis binnenkomt waar Jezus met zijn leerlingen aanligt
voor een gastmaal.
We weten alleen wat ze deed en wat het bij de omstanders opriep.
Ze maakt een heel bijzonder gebaar,
al wordt de grootsheid daarvan niet meteen door iedereen begrepen.
Ze zalft Jezus met mirre, kóstbare olie in meerdere opzichten.
En ze doet dat niet een klein beetje.
Ze breekt de kruik, staat er.
Waarschijnlijk had ze er ook gewoon een dop vanaf kunnen halen en er wat uit kunnen gieten.
Maar nee, het moest groter, intenser, alsof ze ineens álles wil geven.
Wat maakte dat ze dat wil doen?

We weten niet wie ze is, wat er gebeurd is in haar leven,
maar iets in de persoon van Jezus, (was het zijn zorg voor mensen?)
moet haar zó geraakt hebben
dat nu alle zorg en tederheid die zij in zich heeft naar hem uitgaat.
Wat anderen er ook van zullen zeggen. Wat de consequenties ook zullen zijn.
Op de een of andere manier heeft zij
zijn zorg en zijn liefde voor mensen gevoeld.
En misschien weet ook zij dat zijn leven, dat alles waar hij voor staat,
binnenkort voorbij zal zijn.
*Zoals Jezus zegt in het verhaal: Zij heeft gedaan wat ze kon.
Zij heeft nu al mijn lichaam gezalfd voor mijn begrafenis.*

De vrouw gaat naar hem toe en geeft hem wat ze heeft.
En uit zijn reactie blijkt hoe goed het hem doet.
Binnen de hele context van dreiging en verdriet en verloren idealen,
doet deze vrouw wat ze kan
en zet zij zo weer een stap vanuit Galilea naar Jeruzalem,
vanuit het verdriet naar de troost, vanuit het donker naar het licht.

Een klein verhaal van bevrijding, ook voor ons.
Want dit is wat ook wij kunnen doen.
Wat de man voor zijn vrouw deed daar in het ziekenhuis.
En, minder letterlijk misschien,
wat wij kunnen doen als we ons laten ontwapenen,
als we ónze zachte krachten durven laten stromen.
Zoals de dichter Henriëtte Roland Holst zegt:
de zachte krachten zullen zeker winnen!

De zachte krachten, van liefde, zorg en tederheid,
Zij houden ons gaande op weg van Galilea naar Jeruzalem.
Zij houden ons gaande naar een nieuwe geboorte.

Zo zal het zijn

Kamperfoelie

Al voor ik door de klapdeuren ben, ruik ik het. Zij het nog vaag.

Kamperfoelie.

Een wonderlijke gewaarwording in april.

Als ik verder loop wordt het sterker.

Het verdringt alle andere geuren en geurtjes die kenmerkend zijn voor deze afdeling in het ziekenhuis.

Ik zie verpleegkundigen glimlachen en een van hen wijst me kamer 455.

"Ga daar maar eens kijken"!

Ik loop de kamer in en zie de mevrouw waarvoor ik kom, glunderend en met vochtig haar, in bed zitten.

Haar man, net zo glunderend, zit naast haar en houdt haar hand vast.

De andere drie patiënten kijken het aan en ook zij glimlachen naar me.

"Ruikt lekker hè?"

Ik moet even wennen aan wat ik zie.

De mevrouw waarvoor ik kom ligt hier al een paar weken.

Een stille vrouw met een haast nog stillere man.

Twee keer per dag is hij bij haar.

En dan zwijgen ze samen in een vreemde harmonie.

Eergisteren hebben ze gehoord dat de behandelmogelijkheden zijn uitgeput.

Een paar weken nog misschien.

Ze hebben gehuild.

Ze kreeg een kamer alleen aangeboden, maar wilde dat niet.

"Ik ben al stil genoeg van mezelf", zei ze.

Vandaag is hij gekomen met een klein flesje in zijn hand.

Kamperfoelie-olie.

En hij heeft het uitgegoten over haar hoofd.

Om haar te eren.

"Kent u dat verhaal van Marcus?" vraagt hij. Ik knik.

"Jezus werd voor zijn dood gezalfd door een onbekende vrouw" zegt hij dan.

"Mijn vrouw door haar man".